

АКО НЕ СЛОЖА РЪКАТА СИ В РАНИТЕ МУ

Случаят с Тома разкрива някои от най-често срещаните съставки на съмнението

Трудно е, а вероятно и неразумно, да говорим за цялостния характер на мъжете и жените, последвали Исус, само въз основа на оскъдната информация за тях, идваща от Евангелията. Това важи и за Тома. До 20-та глава на Евангелието от Йоан неговият образ се появява два пъти: първо в 11:6, където възплаща сдържаната, ала дълбока вяръност, и е готов да отиде в Йерусалим и да умре за Исус. В 14:5 е изразител на мнението на онези, които не са схванали основния смисъл на думите на Исус, че отива при Своя Отец. С доста уговорки можем да си представим един верен, ала лишен от възбуждение човек, който действа само когато е напълно сигурен. Това качество не е осъдително само по себе си, ала хора с такъв нрав обикновено стигат до крайности в своята предпазливост и така понякога пропускат много положителни, заредени с надежда, страни на живота.

Брус МИЛН

В Йоановото евангелие възкръсналият Господ се явява за пръв път на един човек - Мария Магдалена. После неочаквано се изправя пред неколцина от Своите ученици. А третото Му явяване съчетава особеностите на първите две. Той се среща с няколко души, но отделя внимание главно на един от тях - Тома.

Този ученик не е с останалите, когато Исус идва за първи път в зак-

лючената стая (ст. 24). Може да е чиста случайност, но в повествованието се загатва, че има връзка между отношението и отсъствието му.

Тома излага условията, при които би повярвал: „Ако не видя на ръцете Му раните от гвоздеите и не сложа ръката си в ребрата му, няма да повярвам“ (ст. 25). Забележете отрицанието в края на изречението, което бихме могли да разчетем и като: „Никога няма да повярвам.“ Така името и нравът на Тома стават нарицателни: „То-

ма Неверни“.

Седмица по-късно, при първото ознаменуване на възкресението, се случва отново същото - Исус се явява сред тях. После се обръща към Тома: „Дай си пръста тук... и дай ръката си... и не бъди невярващ, а вярващ.“

Тома се сблъсква с две чудеса. Първото е, че Христос наистина е възкръснал от мъртвите и сега е дошъл при него. Второто е, че условията, които самият той е изтъкнал, за да повярва, са изпълнени, и то дословно, а това доказва, че Исус

го е чул. Бог не е толкова далеч, че да не чува земните приказки.

От опита на Тома се убеждаваме, че вярата не винаги, всъщност доста рядко, се постига с лекота. „Вярвам [Господи]! Помогни на моето невярие!“ (Марк 9:24) - този вик, изтръгнал се от дълбините на сърцето, оглася вековете. Вярата е битка с неверието, понякога много мъчителна.

В случая с този ученик са разкрити някои от най-често срещаните съставки на съмнението.

НРАВЪТ

Ако характеристиката, която вече направихме на Тома, е вярна, неговите трудности са породени до някъде от собствения му нрав. Мрачният черногледец трябва да положи доста усилия, за да стигне до положителните убеждения, които са сърцевина на вярата. Според такива хора благовестието е „прекалено добро, за да бъде истина“, и не е възможно всичко да има щастлив завършек. Възкресяването на Господа им се струва не съвсем вероятно. Подобно отношение често се подхранва от добросъвестността и съзнателността, изразени в усещането, че дори „щастливият край“ да е възможен за други, ние не го заслужаваме, затова той не може да важи за нас.

ОТКЪСНАТОСТТА

Тома се е отделил от общността на учениците вероятно за да се опита сам да преодолее кризата или може би защото вече не е можел да се откъдестви с онова, което те са проповядвали. Но каквато и да е причината, той изпуска идването на Господа и заради отсъствието си е подложен на още една седмица мъчителна вътрешна борба. Христос обещава да бъде със Своя народ, когато в Негово име са се събрали дори двама или трима вярващи (Мат. 18:20).

ПРОТИВОРЕЧИЕТО

В нашия свят нахлува едно или друго събитие, наглед противоречащо на всичко, което познаваме и в което досега сме вярвали, и докато се връщаме към станалото и се мъчим да го осмислим, то засенчва всички други реалности, включително Словото и обещаанията на Бога.

Тази лодка, открита в Галилейското езеро, е датирана от времето на Христос. Най-вероятно Той е проповядвал от подобна на нея.

В Исусовите думи: „Не бъди невярващ, а вярващ“ все пак се долавя и известен укор. Тома има всички основания да вярва, от него се иска само да отвори очи за тях. Исус ни призовава да се преборим със съмнението, за да стигнем до една нова увереност в Него. Върховен стимул в това отношение е Тома, борил се да повярва и изрекъл най-съкровената изповед, която става крайъгълен камък на Евангелието: „Господ мой и Бог мой!“

Из „Вестта на Евангелието от Йоан“

Най-ужасяващото и може би най-невъзможно нещо е да предадем напълно себе си (всички свои желания и страхове) на Христос. Той заявява: „Предай ми всичко. Не желая да окастря клонче тук, клонче там. Смятам да повала цялото дърво. Не искам да пробия зъба или пък да му сложа корона, а да го извадя. Предай ми цялото свое Аз - всички свои желания - както онези, които смяташ за невинни, така и онези, които според теб са нечисти - всичко. И вместо тях ще ти дам едно ново Аз. В действителност ще ти дам Себе Си. Моята същност ще се превърне в твоя същност...“

Клайв Стейпълс ЛУИС

Като дете често страдах от зъбобол. Знаех, че ако отида при майка си, тя ще ми даде нещо, с което ще успокои болката за през нощта и ще мога да заспя, но не отивах при нея. Не че се съмнявах, че тя ще ми даде аспирин, но знаех че ще направи и още нещо. Не можех да получа онова, което желях, без да получа много повече. Копнеех за незабавно облекчаване на болката, но то вървеше ръка за ръка с излекуването на болния зъб. А аз знаех какви са зъболекарите - уверен бях, че ще започнат да човъркат и по другите ми зъби, които все още не ме боляха. Нямах да ми се раз-

колебание, че във вас всичко е „твърде добро“, както заяви за самия Мен. Ето какво мога да сторя и ще го сторя. И нищо по-малко от това.“

Целта, към която ни води, е абсолютното съвършенство; и никоя сила в цялата вселена, с изключение на вас самите, не може да Го накара да се откаже от нея. Ето как стоят нещата. Важно е да осъзнаем това. Не го ли направим, най-вероятно в определен момент ще започнем да се дърпаме и съпротивляваме. Смятам, че мнозина от нас, след като Христос им помогне да победят един или два особено досад-

ДА ПРЕСМЕТНЕМ ЦЕНАТА

мине толкова лесно. Подадеш ли им малкия си пръст, хващат цялата ръка.

Ако ми позволите сравнението, мисля, че нашият Господ е подобен на зъболекарите. Подадеш ли Му малкия си пръст, Той непременно хваща цялата ръка. Десетки и десетки хора отиват при Него, за да бъдат изцелени от някой точно определен грях, от който се срамуват или който разваля нормалния им живот (като например избухливост или пианство).

Да, Той ще ги излекува от него, но няма да спре дотук. Може би това е всичко, което искате, но поканите ли Го един път, Той ще проведе цялостно лечение. Ето защо е предупреждението да „пресметнат цената“, преди да станат християни. „Не се лъжете - заявява Той. - Ако Ми позволите, ще ви направя съвършени. В мига, в който се оставите в ръцете Ми, ще ви се случи точно това - нищо по-малко и нищо по-различно. Каквото и страдание да ви причини това в настоящия живот, каквото и да Ми причини на Мен, никога няма да се откажа, докато не станете в буквалния смисъл на думата съвършени - докато Моят Отец не каже без капчица

ни греха, започват да смятат (макар и да не го изразяват с думи), че това е напълно достатъчно. Той е сторил всичко, което сме искали от Него. И сега бихме били задължени, ако ни остави на мира.

Но това е фатална грешка... Въпросът не е какви сме смятали, че трябва да станем, а по-скоро какви е искал Бог да бъдем, когато ни е сътворил... „Представете си, че сте жива къща. А Бог идва, за да ремонтира. В началото може би разбирате какво върши. Поправя канализацията, спира течовете на покрива и така нататък. И сами знаете, че всичко това е належащо, така че не сте изненадани. Но после чукът Му започва да разтърсва къщата по доста неприятен начин, без вие да намирате смисъл в това. Какво в крайна сметка смята, че прави? Отговорът е, че Той гради една напълно различна къща - тук пристроява ново крило, там изгражда кули, а малко по-надолу простира широк двор. Мислите сте, че ще бъдете само една малка прилична къщурка, а Той гради палат. И възнамерява лично да живее в него!“